

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3154/05
26.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Јованке Кажих, Миломира Николића, Весне Поповић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адв., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. бр. 340/05 од 05.09.2005. године, у седници одржаној дана 26.01.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Краљеву Гж. бр. 340/05 од 05.09.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Рашки П. бр. 1131/03 од 28.09.2004. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга и стицања без основа исплати износ од 16.500 ЕУР-а, као противвредност износа од 33.000 ДЕМ, у динарској противвредности на дан извршења са законском затезном каматом почев од 09.01.2001. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да Општини Рашка преда износ од 16.500 ЕУР-а, као противвредност износа од 33.000 ДЕМ, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан предаје, а ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Одлучујући о жалбама тужиоца и туженог, Окружни суд у Краљеву је пресудом Гж. бр. 340/05 од 05.09.2005. године, одбио као неосноване жалбе и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене пресуде Окружног суда у Краљеву тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу овлашћења из чл. 386. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, на коју тужилац ревизијом указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противречности, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац као купац са туженим као продавцем закључио усмени уговор о купопродаји путничког возила марке "ВВ" у октобру 1990. године. Тужилац је био упознат да је ово возило прибављено кривичним делом крађе и за исто је туженом исплатио приликом преузимања износ од 33.000 ДЕМ. На основу лажних исправа, тужилац је регистровао наведено возило које му је од стране СУП-а Нови Пазар одузето у децембру исте године. Правноснажном пресудом Општинског суда у Краљеву, тужени је поводом ове купопродаје оглашен кривим за извршење продуженог кривичног дела фалсификовање исправе и тужилац за кривично дело фалсификовање исправе, за која су им изречене условне осуде.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени на име дуга и стицања без основа исплати износ купопродајне цене, те обавезали туженог да овај износ преда Општини у којој има пријављено пребивалиште.

Код утврђеног да је тужилац знао и према околностима случаја могао да зна да купује возило прибављено кривичним делом крађе, обзиром да у документацији за возило није било уписано његово име, да је контакт брва била демонтирана са прилагођеним кључем, што је њему као механичару требало да укаже на начин прибављања предметног возила, а како је исто произведено 1989. године, и према цени коју је исплатио за овај тип возила могао је да зна да је исто прибављено на нелегалан начин, правилна је оцена нижестепених судова да су приликом закључења уговора обе странке биле несавесне.

Како је закључени уговор, који за предмет има возило прибављено кривичним делом крађе, противан

принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима, ништав у смислу одредбе чл. 103. ст. 1. Закона о облигационим односима, а у проведеном поступку су правилно утврђене све чињенице од значаја за оцену савесности уговорних страна, односно тужиоца и туженог, правилна је и на закону заснована одлука нижестепених судова да је тужени у смислу одредбе чл. 104. ст. 2. Закона о облигационим односима у обавези да примљени износ, по основу забрањеног уговора, преда општини на чијој територији има пребивалиште.

Неосновано се у ревизији указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право одбијајући тужбени захтев. Обе уговорне стране су несавесне, јер су знале да закључују забрањени уговор, због чега морају бити једнако изложени санкцији ништавости. С обзиром да је возило, прибављено овим уговором, већ одузето од тужиоца, као стицаоца, то изискује и да тужени буде лишен користи коју је стекао таквим уговором у корист општине. Суд има овлашћење да овакву одлуку донесе и без захтева општине, по службеној дужности. Другачији исход парнице не би одговарао моралним схватањима, нити би био праведан, супротно ревизијским наводима, јер предмет уговора закљученог између тужиоца и туженог представља предмет кривичног дела крађе са чим је тужилац био упознат, а што су нижестепени судови током поступка правилно и утврдили.

Остале наводе ревизије којима се на посредан или непосредан начин побија оцена доказа и утврђено чињенично стање Врховни суд није испитивао будући да се чињенично стање у смислу чл. 385. ст. 3. ЗПП, ревизијом и не може побијати.

Са изнетих разлога, одлучено је као у изреци, а на основу чл. 393. ЗПП, у вези чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04).

Председник већа-судија

Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ судске писарнице

Мирјана Војводић

вс